



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci žalobců **a) Doc. Ing. J. D., CSc.**, bytem N. H. 2659/7a, P. 5, a **b) Ing. V. S.**, bytem P. 546, P., obou zastoupených JUDr. Ondřejem Tošnerem, PhD., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, 252 43 Průhonice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti **1) Obce Průhonice**, se sídlem Květnové náměstí 73, 252 43 Průhonice, **2) P. N.** a **3) E. N.**, obou bytem K. 344/14, P. 4, **4) M. R.**, bytem P. 927, P., a **5) Ing. M. V.**, bytem P. 532, P., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. SZ 089749/2013/KUSK REG/BT, č. j. 131886/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou ke zdejšímu soudu osobně dne 14. 10. 2013 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. 131886/2013/KUSK, (dále jen „napadené rozhodnutí“) jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Průhonice, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“) ze dne 25. 3. 2013, vydané pod č. j. 13/0986/SUV, a současně bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Stavební úřad tímto

rozhodnutím rozhodl o umístění stavby „Dostavba inženýrských sítí a komunikace ulice Pomněnková – Průhonice, na pozemcích p. č. 207, 208, 235/1, 236/11, 245 v katastrálním území Hole u Průhonic, obec Průhonice“ (dále též „předmětná stavba“), a dále jím stanovil podmínky pro umístění stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

Žalobci v podané žalobě zhodnotili, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem, a následně formulují celkem sedm žalobních bodů.

Napadenému rozhodnutí vyčítají, že neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006“). Dle žalobců ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb a vymezení území dotčeného vlivy stavby, tedy náležitosti dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) a e) výše uvedené vyhlášky. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jaká část pozemků žalobců bude umístěním stavby dotčena a jaká bude vzdálenost stavby od sousedních nemovitostí. Ve svém rozhodnutí se měl správní orgán I. stupně také zabývat negativními dopady, které bude stavba na své okolí mít. Jedná se o stavbu liniovou, pozemní komunikaci, jejíž umístění na pozemku s sebou nese zvýšení hluku, emisí a prašnosti. Pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádné pozemky nebudou stavbou dotčeny, měl to v odůvodnění svého rozhodnutí také uvést. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, č. j. 30 Ca 148/2008-144. Žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro výše uvedené vady zrušit. Současně žalovaný ve svém rozhodnutí nereagoval na odvolací námitky žalobců, čímž způsobil, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobci dále napadenému rozhodnutí vyčetli, že jeho výrok je neurčitý a nevykonatelný pro rozpor s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „správní řád“). Neurčitost a nevykonatelnost rozhodnutí žalobci spatřovali ve formulaci výroku, v němž je obsažen odkaz na výkres současného stavu území. Výkres ve výroku není označen tak, aby bylo zřejmé, kdy, kým a případně pod jakým číslem byl vypracován. Z takto formulovaného výroku není srozumitelné, dle které konkrétní dokumentace, konkrétního výkresu, byla stavba umístěna. Dokumentace byla navíc v průběhu správního řízení měněna a doplňována. Ani s touto odvolací námitkou žalobců se žalovaný nevypořádal.

Žalobci také namítli, že předmětná stavba, o jejímž umístění bylo rozhodnuto správním orgánem I. stupně, nepřipustně zasahuje do jejich vlastnických práv. Umístění předmětné stavby na pozemcích ve vlastnictví žalobců je omezuje a narušuje jejich práva zakotvená v Listině základních práv a svobod a v Dodatkovém protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Navrhovaná stavba zásadně mění charakter pozemků žalobců a rozhodnutí o umístění předmětné stavby zabraňuje žalobcům využít pozemky dle vlastní vůle. Pokud správní orgán I. stupně tvrdí, že umisťovaná stavba je vymezena územně plánovací dokumentací jako veřejně prospěšná stavba, pak žalobci zpochybňují, že se jedná o tutéž stavbu, jíž se týká rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V případě umisťované stavby nebyl nikterak osvětlen veřejný zájem na její realizaci, takže se nejedná o stavbu, pro kterou by bylo možné pozemky vyvlastnit. Všechny nemovitosti v daném místě jsou

napojeny na pozemní komunikaci. Není tedy dán žádný legitimní a zákonný důvod pro omezení vlastnického práva žalobců k pozemkům. Zásah do vlastnického práva žalobců je proto zcela nepřiměřený. Žalobci zdůraznili, že čím závažněji zasahuje stavba do vlastnických práv, tím nezbytnější musí být důvody pro její umístění. V případě pozemků žalobců se pak jedná o zábor pozemku v intravilánu obce, který slouží jako zahrada u rodinného domu. Skutečnost, že se v místě jeví zřetelná komunikační linie, nezakládá veřejný zájem na realizaci stavby. Naopak realizace předmětné stavby by způsobila zprůjezdnění ulic uprostřed obytné čtvrti a zavedení dopravy do obce, což je nežádoucí. To, že se určité řešení „opticky“ nabízí, nepředstavuje dostatečný důvod pro rozhodnutí o umístění stavby. Zároveň k faktickému spojení nedojde, neboť pozemek p. č. 245 je ornou půdou a ne komunikací. Žádné pozemky a stavby, jež by bylo třeba stavbou připojit na obecní infrastrukturu a komunikaci, se na daném místě nenacházejí. Žalobci shrnuli, že stavebník nedisponuje žádným právem umístit na dotčených pozemcích navrhovanou stavbu a nejsou splněny předpoklady pro vyvlastnění práva žalobců k dotčeným pozemkům. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se stavebním zákonem i předpisy nejvyšší právní síly.

Další žalobní bod obsažený v podané žalobě vytýká napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplnění požadavku na zachování kvality prostředí a hodnoty území, v čemž žalobci spatřují rozpor s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006“). Umísťovaná stavba má být vedena i po pozemku p. č. 236/11, který slouží jako zahrada u rodinného domu žalobkyně. Umístění stavby dle napadeného rozhodnutí by využívání pozemku jako zahrady znemožnilo a charakter daného místa by byl narušen. Předmětný pozemek se nachází uprostřed obytné zástavby a není důvod v daném místě zavádět dopravní provoz, potažmo navyšovat dopravní zátěž v bezprostřední blízkosti nemovitostí žalobců. Umístění předmětné stavby by zhoršilo kvalitu životního prostředí i pohodu bydlení v sousedních nemovitostech, neboť by nezbytně došlo ke zvýšení hluku, emisí, vibrací a prašnosti ve spojení s pohybem vozidel. Žalobci ve své argumentaci opakovaně zdůraznili význam posuzování zachování kvality bydlení a v této souvislosti odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Dle žalobců nelze při posuzování narušení pohody bydlení vycházet pouze ze splnění limitů stanovených právními předpisy, ale je nutno zkoumat vždy konkrétní podmínky v místě. V případě stavby umísťované rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebyla předložena rozptylová studie z hlediska čistoty ovzduší a hluková studie ohledně ochrany před hlukem. Žalobci namítají, že žalovaný neprovedl přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ustanovení § 90 písm. b) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), tedy že neprovedl přezkum souladu stavby s požadavky na ochranu urbanistických hodnot v území a požadavky prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu. Žalobci upozornili na to, že i kdyby navrhovaná stavba posilovala veřejnou infrastrukturu, pak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že stavbu je možno umístit, neboť je nutné porovnat, jestli její umístění není v konfliktu s jinými požadavky právních předpisů, například s požadavky na zachování kvality obytného prostředí. Žalobci žalovanému vyčítají, že v napadeném rozhodnutí se zabýval pouze přínosy stavby a vůbec ne jejími negativními dopady. Opakovaně pak zdůraznili, že na umístění stavby není žádný zásadní veřejný zájem a ani dopravní situace to nevyžaduje, neboť všechny nemovitosti v daném místě jsou na pozemní komunikaci již napojeny a jejím umístěním ani nedojde ke spojení míst, jež by to

vyžadovala. Vedení inženýrských sítí v ulici Pomněnková může být vedeno po pozemku p. č. 236/2, který je ve vlastnictví obce Průhonice. Pokud má žalovaný za to, že v místě je nutná průjezdnost komunikace, pak tuto situaci lze řešit zřízením obratiště na západní části ulice Pomněnkové. Navrhovaná průjezdnost ulice Pomněnkové navýší dopravní ruch, což je v rozporu s aktuálním trendem zklidňování dopravy a jejího omezování v obytných čtvrtích.

Žalobci také namítají, že dokumentace pro umístění stavby neobsahuje právními předpisy předepsané náležitosti a napadené rozhodnutí je tedy vydáno v rozporu s přílohou č. 4 bodem D vyhlášky č. 503/2006 a v rozporu s ustanovením § 86 odst. 2 písm. d) a odst. 6 stavebního zákona. Výkresová dokumentace totiž neobsahuje výkresy v dostatečně přehledném měřítku, dokumentující celkové urbanistické a architektonické začlenění stavby do území, základní pohledy důležitých objektů a pohledy dokumentující začlenění stavby do krajiny. Ve správním řízení byly sice doloženy řezy a profily komunikace, ale z nich není patrné začlenění stavby do stávající zástavby a do krajiny. Při absenci požadovaných výkresů není možné zhodnotit skutečný vliv stavby na její okolí.

Žalobci navrhli dle ustanovení § 75 odst. 2 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumání zákonnosti závazných podkladů pro rozhodnutí, a to usnesení stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 10/0733/TAJ, o nevyloučení vedoucího stavebního úřadu, Ing. A. D., z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2010, č. j. 095847/2010/KUSK. Dále navrhli přezkoumání zákonnosti usnesení stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010, č. j. SÚ-58/2010, o nevyloučení pracovnice stavebního úřadu, H. K., z projednávání a rozhodování v řízení o umístění dané stavby a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2010, č. j. 097582/2010/KUSK. Žalobci označili tato rozhodnutí za podklady územního rozhodnutí, neboť jimi bylo rozhodnuto o podjatosti rozhodující úřední osoby a tedy v důsledku o tom, zda může dotyčná úřední osoba věc rozhodnout.

Žalobci namítli, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu, neboť se na jeho vydání podílela osoba, o jejímž vyloučení nebylo rozhodnuto dle zákona. V té souvislosti připomněli, že obec Průhonice je žadatelem v daném správním řízení, tedy že podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. O zájmu obce Průhonice na předmětu řízení svědčí i zjevná snaha realizovat předmětnou stavbu i přes nesouhlas žalobců jakožto vlastníků pozemků p. č. 236/11 a 235/1. Obec Průhonice má tak bezprostřední zájem, a to i majetkový, na realizaci předmětné stavby. Pracovníci obecního úřadu jsou pak zaměstnanci obce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o umístění předmětné stavby vydala H. K. Pracovníci, kteří ve správním řízení rozhodovali, tedy včetně H. K., jsou zaměstnanci účastníka řízení, o jehož žádosti se ve stejném správním řízení rozhoduje, a jsou vůči němu ve vztahu podřízenosti. Tímto je zpochybněna nepodjatost úředních osob, které v daném správním řízení rozhodovaly.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že předmětná stavba je stavbou komunikace, kanalizace, vodovodu a osvětlení, která je umístěna na pozemcích označených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k liniovému charakteru stavby nevznikají pochybnosti o umístění stavby, když je vždy definován napojovací bod.

Žalovaný dále na námítky žalobců reagoval s tím, že grafická příloha není předmětem vydaného rozhodnutí a spis je stavebním úřadem veden tak, že je zřejmé, jaké dokumenty

jsou jeho obsahem, kdy byly doplněny a jak. Po dni právní moci územního rozhodnutí předá žadateli stavební úřad jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy.

K žalobnímu bodu týkajícímu se omezování vlastnického práva žalobců žalovaný připustil, že k určitému omezení vlastnického práva dochází a odkázal v této souvislosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Současně však uvedl, že předmětné pozemky se dle platné územně plánovací dokumentace nacházejí v ploše „Plochy veřejných prostranství – místní komunikace“ a lze je tak vyvlastnit. Žalovaný konstatoval, že k silničnímu systému a celkovému urbanistickému pojetí obce je možno vznášet námitky či připomínky při pořizování územně plánovací dokumentace. Jde totiž o problematiku, kterou je nutné řešit v komplexním měřítku, a nelze tak jednotlivé námitky řešit prostřednictvím samostatných správních řízení. Žalobci měli možnost zúčastnit se procesu pořizování územního plánu a vznášet námitky v tomto procesu.

Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně je při rozhodování povinen posoudit soulad stavby s územně plánovací dokumentací a jejími regulativy. Územně plánovací dokumentace je dokumentem závazným a správní orgán I. stupně byl povinen v souladu s ním postupovat. Předmětné pozemky jsou v územně plánovací dokumentaci vymezeny v ploše veřejných prostranství a pozemek či stavbu v této ploše je tak možné vyvlastnit. Žalovaný dále upozornil na to, že žalobci podali k soudu návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu sídelního útvaru Průhonice v části týkající se pozemku p. č. 236/11 v katastrálním území Hole u Průhonic a části pozemku p. č. 235/1 katastrální území Hole u Průhonic. V dané věci byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 21. 4. 2010, č. j. 6 Ao 1/2010-51, jímž byl jejich návrh zamítnut. Neúspěšná byla i ústavní stížnost žalobců. Žalovaný ve vztahu k argumentaci ohledně omezení vlastnického práva žalobců k dotčeným pozemkům odkázal na odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se dále ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle něžž tvar uliční sítě nedává předpoklady k zavlečení jakékoliv dopravy tranzitního charakteru. Jedná se totiž o komunikaci, která bude sloužit pro účely rezidentů dané lokality. Zároveň zprůjezdněním ulice Pomněnková dojde k zefektivnění pohybu obslužné dopravy, například při svozu komunálního odpadu, údržbě komunikací apod.

K žalobnímu bodu, který se týká nepředložení hlukové studie, žalovaný uvedl, že tato podmínka byla správním orgánem I. stupně zahrnuta do podmínek pro umístění stavby. Žalovaný v předešlém správním řízení požádal Ministerstvo zdravotnictví (orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska) o potvrzení nebo změnu předmětného stanoviska. Dne 25. 1. 2012 obdržel pak žalovaný potvrzení závazného stanoviska Ministerstvem zdravotnictví. Podmínky uvedené ve výroku stanoviska č. j. 47403-2.5/10/Pha ze dne 20. 10. 2010 byly doplněny o podmínku č. 4, dle níž v dalším stupni projektové dokumentace ke stavebnímu řízení bude doloženo, že hluk v chráněném venkovním prostoru staveb a v chráněném venkovním prostoru emitovaný provozem na novém úseku komunikace v ulici Pomněnková nepřekročí hygienický limit hluku 55 dB pro denní dobu a 45 dB pro noční dobu.

Žalovaný dále uvedl, že námitka chybějící dokumentace pro umístění stavby je nedůvodná. V souladu s § 3 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 se k žádosti o vydání rozhodnutí

o umístění stavby připojí dokumentace podle přílohy č. 4 k této vyhlášce, která se zpracovává v rozsahu a podrobnostech s ohledem na podmínky v území a charakter stavby. Dle žalovaného je tak na úvaze oprávněné autorizované osoby, v jakém rozsahu výkresovou dokumentaci zpracuje. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 159 stavebního zákona, dle něž projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované územně plánovací dokumentace.

K žalobnímu bodu, že ve věci rozhodovala osoba, která měla na výsledku řízení zájem, žalovaný stručně shrnul průběh rozhodování o námitce podjatosti žalobkyně a žalobce a uvedl, že veškerá odvolání v této věci zamítl.

Obec Průhonice jako osoba zúčastněná na řízení č. 1 (dále též „obec“) k podané žalobě uvedla, že není pravdou, že územním plánem stanovené funkční využití pozemků p. č. 236/11 a 235/1 bylo nevhodné a v rozporu se zákonem. Dále není pravdou, že realizací územního plánu by došlo k narušení hodnoty území a kvality životního prostředí a že všechny nemovitosti v dané lokalitě jsou již napojeny na obecní inženýrské sítě a komunikaci. Navrhovaná stavba má zásadní dopravní význam. Dle obce je zde jednoznačně dán veřejný zájem na umístění místní komunikace a inženýrské sítě na pozemcích žalobců. Komunikace a inženýrské sítě musí být vedeny na dotčených pozemcích žalobců, a to z důvodu obslužnosti a připojení přilehlých pozemků, které jsou doposud připojeny pouze provizorně, nebo nejsou na obecní infrastrukturu a komunikace připojeny vůbec. Žalobci se pouze snaží zabránit v dosažení průjezdnosti ulice Pomněnková.

Jelikož nebyla doposud předmětná stavba vybudována, odmítají příslušné orgány, například hasičský záchranný sbor, vydat povolení na místní komunikaci na pozemcích p. č. 245, 246/7 a 246/8. Umisťovaná stavba bude v lokalitě sloužit napojení rodinných domů na p. č. 246/11, 244/2, 249/16, 236/6, 204 a 211. Tyto rodinné domy jsou v současné době napojeny pouze provizorně, tedy bez možnosti řádného a trvalého užívání. Pozemky p. č. 236/1 a 236/3 nejsou z veřejné komunikace napojeny vůbec. Problematické je také napojení rodinných domů na p. č. 246/11 a 244/2 na dešťovou kanalizaci, která by měla být umístěna na pozemku p. č. 245 a gravitačně napojena přes pozemky p. č. 236/11 a 235/1 na stávající obecní dešťovou kanalizaci na p. č. 208. Napojení jednotlivých rodinných domů na dešťovou kanalizaci je nezbytné, neboť jílovité podloží neumožňuje zasakování dešťových vod přímo na pozemcích u těchto rodinných domů. Nedostatečné je také napojení nemovitostí v dané lokalitě na splaškovou kanalizaci. Vedení splaškové kanalizace přes pozemky žalobců by umožnilo vést gravitační splaškovou kanalizaci napojenou na kanalizaci v majetku obce na pozemku p. č. 208. V současné době jsou některé nemovitosti provizorně připojeny prostřednictvím výtlačného systému do ulice V Jezírku, přičemž toto provizorní připojení si zřídili vlastníci nemovitostí na své náklady s tím, že po dobudování inženýrských sítí v ulici Pomněnková se napojí na tento plánovaný systém splaškové kanalizace. V důsledku negativního postoje žalobců nelze k žádnému splaškovému systému napojit rodinné domy na p. č. 204, 236/6 a pozemky p. č. 236/1 a 236/3. Při ústních jednáních vedených správním orgánem I. stupně vlastníci dotčených pozemků očekávají dobudování inženýrských sítí v ulici Pomněnková dle územního plánu s tím, že se k nim připojí.

Obec dále jako nepravdivé označila tvrzení žalobců, že předmětná stavba není řádně vymezena územním plánem jako veřejně prospěšná stavba. Ulice Pomněnková je v územním plánu obce uvedena v kapitole 7, nazvané Vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně

prospěšných opatření, staveb a opatření k zajišťování obrany a bezpečnosti státu a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, pod bodem nesoucím název Veřejně prospěšné stavby schválené ve změně ÚpnSÚ Průhonice č. 5 v r. 2006, pod bodem V. Stavba místní obslužné komunikace a inženýrských sítí v lokalitě ul. Pomněnková a Bezejmenná, a to včetně pozemků p. č. 235/1 a 236/11. Stavba je vymezena i v grafické části, a to ve výkresu veřejně prospěšných staveb.

Umístění předmětné stavby komunikace a inženýrských sítí je v souladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami daného území. Dopravním propojením dosud zaslepených úseků ulice Pomněnkové v souladu s územním plánem by došlo k zefektivnění obslužné dopravy a ve svém důsledku tedy ke zklidnění rušivých vlivů dopravy v okolí.

Obec dále upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6 Ao 1/2010-51, a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. II. ÚS 2037/2010, které se zabývaly legitimitou územního plánu Průhonic ve vztahu k vymezení místní obslužné komunikace a v ní umístěných inženýrských sítí. Řízení u obou soudů a jejich konečné rozhodnutí představuje dostatečný průkaz veřejného zájmu na předmětné stavbě. Komunikace a inženýrské sítě jsou v ulici Pomněnková plánovány již od roku 1994, kdy byl schválen první územní plán pro předmětné území, tehdy pod názvem Územní plán sídelního útvaru Průhonice – Česlice – Zdiměřice. Žalobci nabyli předmětné pozemky do svého vlastnictví až v roce 1996 a 1997, takže si museli být vědomi omezení jejich vlastnictví v důsledku plánovaného funkčního využití pozemků. Obec opakovaně nabízí žalobcům směnu předmětných pozemků za jiné, nebo vykoupení těchto pozemků. Žalobci však na dosavadní návrh nereagovali.

Osoby zúčastněné na řízení č. 2 až 5 jako vlastníci přilehlých pozemků a staveb v podstatných bodech shodně uvedly, že pokud by bylo vyhověno žalobě, byla by vytvořena situace, která omezuje možnost dostavby inženýrských sítí v této části obce a která trvale omezuje dopravně-obslužné funkce v lokalitě. Všechna větší vozidla (popeláři, hasiči, obecní policie) musí z ulice vycouvat, protože se v ní není možné otočit, a to může vést k poškození plotů, krytů kanalizace (k čemuž již došlo) či dokonce k přejetí osob. Problém je i s odhrnováním sněhu, protože část Pomněnkové ulice nad pozemkem p. č. 235/1 má pouze šterkový povrch, který je poškozován. V dané části ulice není ani dobudována splašková a dešťová kanalizace a dešťová voda tuto část komunikace rozbíhá a silně poškozuje. Přístupem žalobců je znemožněno domy těchto osob zúčastněných na řízení připojit na nedalekou splaškovou kanalizaci vybudovanou z prostředků EU ve spodní části ulice Pomněnková. Co do kvality ovzduší či hluku by se situace zhoršit neměla, protože souběžná komunikace V Jezírku je naprosto klidná, čistá, s velmi řídkou dopravou. Osoby zúčastněné na řízení se tak cítí být odporem žalobců přímo poškozovány. Osoba zúčastněná na řízení č. 5 také poukázala na to, že v důsledku nemožnosti připojení k nové kanalizační trase byla v minulých letech již třikrát vytopena, což potvrdily i osoby zúčastněné na řízení č. 2 a 3, které dodaly, že dům žalobců je od umístěvané komunikace vzdálen cca 30 m a odstíněn zahradou se stromy, oproti ostatním domům v ulici, které jsou blíže, a přesto nikdo jiný proti záměru nebrojí, právě naopak. Dále též upozornily, že není pravdou tvrzení žalobců, že by na místě plánovaného záměru měli žalobci vysázeny ovocné stromy. Ve skutečnosti jsou v trase vysázeny buky a duby, několik smrků, tuje a šípový keř. Ovocné stromy mají žalobci na přilehlé zahradě blíže domu, ovoce však každý rok nechají ve velkém množství opadat a shnít bez užítku. Za nedůvodné osoby zúčastněné na řízení považují i obavy žalobců z negativních

vlivů dopravy na komunikaci s tím, že lze očekávat, že ulice bude sloužit k dopravní obslužnosti pouze cca 10 rodinných domů ve střední a spodní části ulice. Upozornili na to, že na pozemcích p. č. 246/7 a 246/8 je ulice natolik zúžená, že se v ní dvě auta nemohou vyhnout, a lze tedy očekávat, že ulice bude omezena pouze pro jednosměrný provoz, resp. že s ohledem na parametry komunikace by obyvatelé spodní části jednoznačně jezdili druhým koncem ulice.

V reakci žalobci upozornili, že pokud má být na zahradě žalobců vybudována komunikace, která nově nenapojuje žádné nemovitosti a nemá ani podstatný dopravní význam, je nepochybné, že je do jejich vlastnického práva zasahováno svévolně. Tvzení o potřebě komunikace k připojení přilehlých pozemků je podle nich zcela obecné a nepravdivé, protože v dané lokalitě jsou na komunikaci napojeny všechny nemovitosti. Okolní domy jsou zkolaudovány a je tedy osvědčeno, že jejich připojení na komunikaci splňuje požadavky právních předpisů. Vedení inženýrských sítí také není nezbytné vést přes pozemek žalobců, lze využít souběžných pozemků p. č. 236/3 a 207 v majetku obce. Není podstatná otázka souladu s územním plánem, protože žalobci namítají nedostatečný přezkum z hlediska ustanovení § 90 písm. b) a c) stavebního zákona a v tomto směru obec jejich argumenty mívá. V dané lokalitě je prioritní využití území pro klidné bydlení – rodinné domy a zahrady, nikoliv pro komunikaci. Propojování komunikací je zde nežádoucí, neboť by sem mohlo přivést průjezdnou dopravu.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 30. 11. 2009 byla stavebnímu úřadu doručena žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, přičemž žadatelem je obec Průhonice. Z této žádosti vyšlo najevo, že navrženými pozemky k umístění stavby jsou pozemky p. č. 207 o výměře 55 m<sup>2</sup> (zahrada), p. č. 208 o výměře 789 m<sup>2</sup> (zahrada), p. č. 235/1 o výměře 502 m<sup>2</sup> (ostatní plocha), p. č. 236/11 o výměře 293 m<sup>2</sup> (zahrada) a p. č. 245 o výměře 464 m<sup>2</sup> (orná půda). Žalobci jsou v žádosti označeni jako vlastníci, potažmo spoluvlastníci, pozemků p. č. 235/1 a 236/11. Druhem zamýšlené stavby je „Dostavba inženýrských sítí a komunikace Pomněnková“, přičemž dostavba ulice Pomněnková je propojením jejích dvou samostatných částí, a to východní, která ústí do ulice U Parku, a západní, která ústí do ulice V Jezírku. Technická infrastruktura má být dle žádosti napojena na stávající inženýrské řady ve východní části ulice Pomněnková. V žádosti jsou v části B vyjmenovány přílohy, přičemž je tvoří plná moc k zastoupení žadatele, kopie katastrální mapy a situační výkres současného stavu území, dokumentace stavby podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006, závazná stanoviska dotčených orgánů a stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení stavby.

Ve správním spisu je dále založeno oznámení o zahájení územního řízení o umístění předmětné stavby ze dne 7. 1. 2010. K veřejnému projednání návrhu bylo nařízeno ústní jednání na 9. 2. 2010. Oznámení obsahuje také poučení, že námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 2. 2010 vyšlo najevo, že tomuto jednání byl přítomen žalobce a zástupce žalobkyně (plná moc k zastupování založena ve správním spise). V průběhu ústního jednání byly zástupcem žalobkyně předloženy námítky. Kromě jiného žalobkyně namítala, že v řízení nejsou předloženy rozptylová studie, hluková studie, stanovisko dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí),

ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) a namítla také rozpor výkresové dokumentace s přílohou č. 4 bodem D vyhlášky č. 503/2006.

Dne 3. 8. 2010 bylo pak stavebním úřadem nařízeno ústní jednání k projednání návrhu, a to na 14. 9. 2010. Dne 10. 9. 2010 byly obecnímu úřadu doručeny námítky žalobkyně, které jsou obsahově téměř totožné s již dříve vznesenými námitkami. Stejného dne byly obecnímu úřadu doručeny námítky žalobce, v nichž namítal nedostatek právního titulu obce k pozemkům p. č. 235/1 a p. č. 236/11, rozpor záměru o umístění předmětné stavby s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006, nepředložení rozptylové studie, hlukové studie a stanoviska podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce současně namítl rozpor výkresové dokumentace s přílohou č. 4 bodem D vyhlášky č. 503/2006.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 9. 2010 vyšlo najevo, že tohoto jednání se zúčastnil jak žalobce, tak jeho zástupce. Námítky žalobce a žalobkyně byly na ústním jednání předneseny a následně se k nim písemně vyjádřila starostka obce Průhonice s tím, že je shledává nedůvodnými a trvá na vydání územního rozhodnutí. Součástí protokolu jsou i písemná vyjádření vlastníků sousedních pozemků (včetně osob zúčastněných na řízení). Ti podporují provedení stavby dopravního propojení slepých ramen ulice Pomněnkové s tím, že například současný stav kanalizačního napojení nemovitostí je nevhodný.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 10. 2010 byl žadatel o vydání územního rozhodnutí vyzván, aby svůj návrh doplnil o projektovou dokumentaci stavby dle vyhlášky č. 503/2006, a to především o charakteristické vodorovné řezy a podélné profily, a dále o stanovisko příslušného dotčeného orgánu z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a stanovisko orgánu ochrany ovzduší z hlediska zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění účinném do 31. 8. 2012 (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) a stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“).

V reakci na výše uvedené rozhodnutí zaslala obec jako žadatel doplnění své žádosti. Součástí doplnění je vyjádření Ministerstva životního prostředí, dle něž záměr dostavby inženýrských sítí a komunikace ulice Pomněnková v Průhonicích nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí v případě zachování uvedených parametrů a činností. Z přiloženého stanoviska Obecního úřadu Průhonice jako dotčeného orgánu ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší vyšlo najevo, že po provedení zamýšlené stavby dojde ke snížení prašnosti v okolí, neboť komunikace bude opatřena bezprašným povrchem vozovky. K projektové dokumentaci neměl Obecní úřad Průhonice námitek a vyjádřil souhlas s vydáním územního rozhodnutí, přičemž byly stanoveny podmínky. Při provádění stavby musí být minimalizován vliv stavebních prací na okolní nemovitosti, zejména prašnost, a to například kropením prašných povrchů, stavební mechanismy musí být v provozu pouze po nezbytně nutnou dobu a na místě stavby nebudou samostatně skladovány pohonné hmoty. Založeno je také souhlasné závazné stanovisko KHS. Z vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje k projektové dokumentaci k územnímu řízení ohledně předmětné stavby vyšlo najevo, že tato stavba nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z hlediska zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, neměl krajský úřad k projektové dokumentaci připomínky, a stejně tak i z hlediska zákona o ochraně ovzduší.

Ve správním spisu je dále založeno oznámení o pokračování územního řízení o umístění předmětné stavby ze dne 15. 4. 2011. K veřejnému projednání návrhu bylo nařízeno ústní jednání na 24. 5. 2011. Z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 5. 2011 vyšlo najevo, že tohoto jednání se zúčastnila žalobkyně a zástupce žalobce. Účastníci byli v průběhu ústního jednání seznámeni s doplněnými doklady, a to projektovou dokumentací s charakteristickými vzorovými řezy a podélnými profily a stanovisky Ministerstva životního prostředí, KHS a Krajského úřadu Středočeského kraje ohledně ochrany životního prostředí.

Dne 17. 8. 2011 vydal stavební úřad územní rozhodnutí, jímž rozhodl o umístění stavby „Dostavba inženýrských sítí a komunikace ul. Pomněnková – Průhonice“. Jako druh a účel umísťované stavby na pozemku je uvedena komunikace o celkové délce 67 metrů, vodovod, splašková kanalizace (definován napojovací bod), dešťová kanalizace (definován napojovací bod), veřejné osvětlení a terénní a sadové úpravy. Stavba má být umístěna na pozemcích p. č. 207, 208, 235/1, 236/11, 245. V průběhu řízení vznesla žalobkyně a žalobce námitky, jímž bylo částečně vyhověno s tím, že v odůvodnění rozhodnutí je vylíčeno, jakým způsobem byly námitky vypořádány.

Proti výše zmíněnému rozhodnutí podali žalobci dne 5. a 8. 9. 2011 odvolání. V podaném odvolání namítali především nedostatek náležitostí žádosti, nedostatek oznámení veřejného jednání, nedostatky zveřejnění žádosti, absenci právního titulu k pozemkům p. č. 235/1 a 236/11, rozpor územního rozhodnutí s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 a absenci některých podkladů.

Dne 11. 4. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí sp. zn. SZ 205764/2011/KUSK REG/BT, jímž shora citované územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání stavebnímu úřadu. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že Městský úřad Černošice změnil své stanovisko ohledně vynětí pozemků p. č. 236/11 a 207 ze zemědělského půdního fondu. Dále uvedl, že ve výroku zrušeného rozhodnutí není dostatečně detailně popsáno umístění předmětné stavby a že v projektové dokumentaci chybí pohledy dokumentující začlenění stavby do krajiny. Ostatní odvolací námitky žalobce a žalobkyně shledal žalovaný nedůvodnými.

Stavební úřad následně obec jako stavebníka vyzval k doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí o doložení nového závazného stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu a doplnění o část projektové dokumentace, z níž bude zřejmé začlenění stavby do krajiny.

Dne 28. 11. 2012 udělil Městský úřad Černošice souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu ve vztahu k pozemkům p. č. 207 a 236/11. Obec dále založila do spisu vizualizaci předmětné stavby ilustrující začlenění stavby do krajiny.

Dne 19. 12. 2012 rozhodl stavební úřad o pokračování územního řízení a na den 29. 1. 2013 svolal veřejné ústní jednání k projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí. Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 1. 2013 vyšlo najevo, že tohoto jednání se zúčastnili zástupci žalobce a žalobkyně. Zástupce žalobkyně založil do spisu písemné námitky obsahově totožné s již dříve podanými námitkami. Z obsahu protokolu je zřejmé, že zástupcům žalobců byl nabízen odkup či směna pozemků, na nichž má být předmětná stavba vedena. Do spisu je

dále založen dopis žalobci, jímž je mu navrhována směna či odkoupení části pozemku p. č. 235/1.

Dne 25. 3. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby, a to dostavby inženýrských sítí a komunikace ul. Pomněnková – Průhonice (rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Předmětná stavba je umístěna na pozemcích p. č. 207, 208, 235/1, 236/11 a 245, vše v katastrálním území Hole u Průhonic s tím, že umístění bude v souladu s koordinační situací (zastavovacím plánem) stavby v měřítku 1 : 500, ve které je znázorněno požadované umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemků a sousedních staveb, a výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku. Druh a účel umísťované stavby je určen jako komunikace, vodovod, splašková kanalizace, dešťová kanalizace, veřejné osvětlení a terénní a sadové úpravy. Součástí rozhodnutí je také vypořádání námitek žalobce a žalobkyně.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 12. 4. 2013 odvolání. V tomto odvolání namítal, že žádost o vydání územního rozhodnutí nesplňuje náležitosti dle ustanovení § 86 stavebního zákona a obec postrádá právní titul k využití pozemků ve vlastnictví žalobce. Dále namítal nepředložení plné moci k zastupování navrhovatele. Samotné rozhodnutí pak dle žalobce trpí vadami, neboť se odvolává na dvě různé spisové značky, výrok rozhodnutí je neurčitý a zmatečný a chybí veřejný zájem na provedení stavby. Žalobce dále zpochybňuje účel komunikace a jeho vyjádření v rozhodnutí. Jako poslední námitku uvedl žalobce podjatost úřední osoby, která ve věci rozhodla.

Dne 11. 4. 2013 podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu i žalobkyně, v němž kromě námitek uplatněných žalobcem namítla, že výrok rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006, protože z něj není zřejmé umístění stavby, a že stavba zhorší hodnotu území. Dále uvedla, že není prokázáno, že stavba je v souladu s právními předpisy a stanovisky dotčených orgánů.

Dne 16. 9. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce a žalobkyně zamítl a současně potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nemůže vzniknout nejistota ohledně umístění předmětné stavby a v případě umísťovaných staveb (kanalizace, vodovod a osvětlení) je vždy definován napojovací bod. Neshledal proto rozpor s ustanovením § 9 vyhlášky č. 503/2006. Dále konstatoval, že grafická příloha není předmětem vydaného rozhodnutí a správní spis je veden tak, aby bylo vždy zřejmé, jaké dokumenty byly doplněny, kdy a jakým způsobem. Žalovaný se vypořádal i s námitkou ohledně absence plné moci k zastupování obce. Pokud jde o námitku, že chybí právní titul k užívání pozemků ve vlastnictví žalobce a žalobkyně, pak žalovaný uvedl, že v případě dotyčných pozemků toto není třeba, neboť je možné je vyvlastnit. Současně shledal nedůvodnou námitku, že pozemky umístěním stavby ztratí na hodnotě. Předmětné pozemky jsou v územně plánovací dokumentaci vymezeny v ploše veřejných prostranství a stavební úřad je povinen s nimi v souladu s tím nakládat. Dále žalovaný odkázal ohledně zkrácení vlastnických práv žalobce a žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu České republiky ohledně návrhu žalobců na zrušení části územního plánu sídelního útvaru Průhonice. Žalovaný také uvedl, že se zcela ztotožňuje se zhodnocením dopravního významu stavby dle stavebního úřadu. Do podmínek pro umístění stavby byl také zahrnut požadavek, aby v dalším stupni projektové dokumentace ke stavebnímu řízení bylo doloženo, že hluk v chráněném venkovním prostoru staveb a

v chráněném venkovním prostoru emitovaný provozem na novém úseku komunikace v ulici Pomněnková nepřekročí hygienický limit hluku 55 dB pro denní dobu a 45 dB pro noční dobu. Rozptylová studie nebyla dotčeným orgánem požadována. Žalovaný se také jednotlivě vypořádal s námitkami, že stavba není v souladu s požadavky právních předpisů na jednotlivých úsecích. Vyjádřil se také k námitce podjatosti rozhodující osoby. Námitku ohledně odkazu na dvě spisové značky žalovaný vypořádal s tím, že spis je veden v souladu s ustanovením § 17 správního řádu a souvisejících předpisů.

Předloženy byly i správní spisy týkající se projednání námitek podjatosti, z nichž soud zjistil, že dne 3. 2. 2010 byly žalobkyní podány námitky podjatosti všech pracovníků Obecního úřadu Průhonice, včetně vedoucího stavebního úřadu a jeho referentů, tajemníka obecního úřadu a starosty obce. Jako důvod podjatosti žalobkyně uvedla, že obec je v předmětném správním řízení v pozici navrhovatele a má tedy bezprostřední majetkový zájem na realizaci dané stavby. Pracovníci obecního úřadu jsou pak zaměstnanci obce, starostka zastupuje obec navenek a je v čele obecního úřadu. Pracovníci, kteří by rozhodovali v daném správním řízení, jsou zaměstnanci osoby – účastníka řízení, o jehož návrhu se v tomto správním řízení rozhoduje.

Usnesením stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2010, č. j. SÚ – 328/1 – 296/2009/Usn., bylo rozhodnuto o přerušení územního řízení ve věci umístění předmětné stavby, a to do doby rozhodnutí o námitce podjatosti. Usnesením Obecního úřadu Průhonice ze dne 12. 3. 2010, č. j. 10/0731/TAJ, vydaného starostkou obce PhDr. H. B., bylo rozhodnuto, že Ing. J. H., tajemnice Obecního úřadu v Průhonicích, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby. V odůvodnění usnesení je uvedeno, že nebyl shledán takový poměr Ing. H. k projednávané věci, který by odůvodňoval pochybnosti o její nepodjatosti. Žalobkyně byla dále vyrozuměna o tom, že o námitce podjatosti starostky obce se nerozhoduje a k námitce se nepřihlíží, neboť námitka byla vznesena předčasně, když starostka obce se v době podání námítky nijak nepodílela na správním řízení ohledně umístění předmětné stavby. Proti usnesení starostky obce podala žalobkyně dne 25. 3. 2010 odvolání, v němž tvrdila, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci. V odůvodnění svého odvolání pak zopakovala argumentaci obsaženou již v námitce podjatosti. O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 11. 6. 2010 rozhodnutím pod č. j. 093718/2010/KUSK. Tímto rozhodnutím výše označené usnesení starostky obce zrušil a řízení zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že tajemník města ani starosta není úřední osobou ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, a proto se v dané konkrétní věci o námitce podjatosti těchto osob nerozhoduje.

Usnesením vedoucího stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010, č. j. SÚ – 58/2010, bylo rozhodnuto, že H. K., pracovnice stavebního úřadu, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby. Proti usnesení vedoucího stavebního úřadu podala žalobkyně dne 25. 3. 2010 odvolání, v němž tvrdila, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním i skutkovém posouzení věci. O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 21. 6. 2010 rozhodnutím pod č. j. 097582/2010/KUSK, jímž odvolání žalobkyně zamítl a napadené usnesení potvrdil. Žalovaný uvedl, že nebyly zjištěny skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že referentka (H. K.) měla zájem na výsledku dotyčného správního řízení.

Usnesením Obecního úřadu Průhonic ze dne 12. 3. 2010, vydaného tajemnicí obecního úřadu Ing. J. H., bylo rozhodnuto, že vedoucí stavebního úřadu, Ing. A. D., není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení vedeném o umístění předmětné stavby. I proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 25. 3. 2010 odvolání, v němž namítala nesprávné právní a skutkové posouzení věci. To žalovaný dne 18. 6. 2010 rozhodnutím pod č. j. 095847/2010/KUSK zamítl opět s tím, že ze zjištěných skutečností nevyšlo najevo, že vedoucí stavebního úřadu má zájem na výsledku uvedeného řízení.

Dne 10. 9. 2010 podal námitky podjatosti všech pracovníků Obecního úřadu Průhonic, včetně vedoucího stavebního úřadu a jeho referentů, i žalobce. Své námitky odůvodnil tím, že v případě Průhonic se jedná o malou obec a že rovnost účastníků by v důsledku této skutečnosti mohla být ohrožena. Usnesením vedoucího stavebního úřadu ze dne 26. 11. 2010, č. j. SÚ – 359/2010, bylo rozhodnuto o tom, že H. K., pracovnice stavebního úřadu, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby. Usnesením tajemnice Obecního úřadu v Průhonicích ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. 10/4123/TAJ, bylo rozhodnuto, že ani Ing. A. D., vedoucí stavebního úřadu, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce odvolání, která žalovaný zamítl a výše označená usnesení potvrdil.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, při čemž neshledal vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Prvním žalobním bodem je namítaný rozpor výroku územního rozhodnutí s ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006. Dle žalobců neobsahuje umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb [písm. c)] a vymezení území dotčeného vlivy stavby [písm. e)]. Touto námitkou se dle tvrzení žalobců žalovaný ani nikterak nezabýval a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se touto námitkou zabývá na straně 16 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že v případě předmětné stavby se jedná o liniovou stavbu komunikace, kanalizace, vodovodu a osvětlení, která je umístěna na pozemcích ve výroku označených parcelními čísly. U jednotlivých umísťovaných staveb je vždy definován napojovací bod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil závěr, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není v rozporu s ustanovením § 9 vyhlášky č. 503/2006 a že s ohledem na charakter stavby nemohou o jejím umístění vzniknout pochyby. Soud proto v tomto směru nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledává.

Dle ustanovení § 92 odst. 5 stavebního zákona stanoví obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí prováděcí právní předpis.

Dle ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 obsahuje rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona: a) druh a účel umísťované stavby, b) parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje, c) umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb, d) určení prostorového řešení stavby,

zejména půdorysnou velikost, výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě, e) vymezení území dotčeného vlivy stavby.

Ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je umístění předmětné stavby vymezeno výčtem pozemků, na nichž se bude stavba nacházet. Tyto pozemky jsou označeny parcelním číslem, druhem pozemků podle katastru nemovitostí a je zde také označeno katastrální území, v němž se pozemky nacházejí. Ve výroku II. tohoto rozhodnutí je popsáno umístění předmětné stavby s tím, že pozemky jsou opět identifikovány parcelními čísly s tím, že umístění stavby bude v souladu s koordinační situací (zastavovacím plánem) stavby v měřítku 1 : 500, v níž je znázorněno požadované umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemků a sousedních staveb. Výrok dále odkazuje na výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku.

Výslovné definování vzdálenosti stavby od hranic pozemků a sousedních staveb a vymezení území dotčeného vlivy stavby sice není přímo obsaženo ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tyto údaje jsou však zřetelné z koordinační situace s datem 11.2.2010 (č. výkresu 5905-000-3, 3-IP-004), na niž je ve výroku odkázáno a která tak tvoří grafickou součást výroku. Obdobné informace poskytují i další výkresy jako např. výkres situace komunikací a výkres celkové situace stavby. Z těchto grafických zobrazení jsou veškeré rozměry stavby zřetelné a přehledně čitelné, přičemž je zřejmé, že stavba včetně navazujících terénních úprav bude zabírat celou plochu pozemku p. č. 236/11, část p. č. 235/1 odpovídající průmětu delších hranic p. č. 236/11 a celý pozemek p. č. 207. Z výkresu lze zjistit také vzdálenosti samotné živičné plochy uliční komunikace od hranic okolních pozemků a umístění dlážděných vjezdů k sousedním nemovitostem. Z uvedeného tak plyne i rozsah území dotčeného vlivy stavby. Všechny výkresy jsou pečlivě popsány a obsahují legendu. Grafická podoba těchto údajů je zcela výstižná, její přepis do podoby slovní by byl nepraktický a způsobil by pouze nepřehlednost výroku. Soud z výše uvedených důvodů vyhodnotil námitku žalobců jako nedůvodnou, neboť neshledal výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozporným s ustanovením § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006. Odkaz žalobců na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, č. j. 30 Ca 148/2008-144, není příslušný, neboť ve zmiňovaném případě bylo vymezení území dotčeného vlivy stavby ve výroku správního orgánu I. stupně zcela opomenuto.

Dle dalšího žalobního bodu je napadené rozhodnutí neurčité a nevykonatelné, neboť ve výroku je obsažen odkaz na výkres současného stavu území, který není označen tak, aby bylo zřejmé, kdy, kým a případně pod jakým číslem byl vypracován.

S touto námitkou žalobců se žalovaný vypořádal na straně 17 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že tato grafická příloha není předmětem vydaného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že nemohou vzniknout pochybnosti o projektové dokumentaci, neboť správní spis je veden tak, aby bylo zřejmé, kdy byly jaké dokumenty doplněny. I s touto námitkou žalobců se tedy žalovaný vypořádal.

Výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje v bodě 1. výše zmíněný popis umístění předmětné stavby. Je zde obsažen odkaz na koordinační situaci (zastavovací plán). V bodě 2. téhož výroku je pak koordinační situace konkretizována, a to jako součást projektové dokumentace. Je zde označen subjekt, který dokumentaci vypracoval (Tebodin Czech Republic, s. r. o., Prvního pluku 20/224, Praha 8, IČ 44264186), a jsou identifikovány

osoby s autorizací (autorizace pro dopravní stavby Ing. I. R., ČKAIT 0008988; autorizace pro vodohospodářské stavby Ing. V. N., ČKAIT 0000777). Je zde také uvedeno číslo zakázky (5905-900-1) a datum zpracování (08/2009) s datem doplnění (11/2010). Současně je identifikováno číslo zakázky na doplnění pohledů začlenění stavby do krajiny (5905-000-3/2-GH-02) a datum doplnění (10. 2. 2012). Jednotlivé výkresy obsažené v projektové dokumentaci jsou očíslované, je zde založena i průvodní zpráva a úvodní údaje spolu s určením autora (Ing. P. R.).

Soud proto neshledal tento žalobní bod důvodným, neboť výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje označení koordinační situace jako součásti projektové dokumentace, která je dostatečně identifikována. Je zde uveden zpracovatel i konkrétní autor projektové dokumentace, přesně jsou identifikována i jednotlivá její doplnění. Soud tedy dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v této části dostatečně určitý.

Žalobci dále namítali, že předmětná stavba nepřipustně zasahuje do jejich vlastnických práv. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabraňuje žalobcům využít pozemky dle vlastní vůle. V případě umísťované stavby nebyl nikterak osvětlen veřejný zájem na její realizaci.

Dle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Dle ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona, jestliže žadatel (pozn. o vydání územního rozhodnutí) nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.

Dle ustanovení § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel.

Dle ustanovení § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Podle platného územního plánu obce Průhonice se pozemky ve vlastnictví žalobců, na nichž by se měla předmětná stavba nacházet, nacházejí v ploše „Plochy veřejných prostranství – místní komunikace“. Jedná se tedy o pozemky, které lze pro účely uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření vyvlastnit. Z této skutečnosti vyplývá, že

žadatel o vydání územního rozhodnutí nemá povinnost osvědčit své vlastnické právo k pozemku, nemusí předkládat smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu a nemusí předkládat ani souhlas vlastníka pozemku.

Žalobci se pokoušeli zařazení svých pozemků do kategorie veřejných prostranství bránit u Nejvyššího správního soudu. Domáhali se zrušení opatření obecné povahy, a to části územního plánu sídelního útvaru Průhonice v části týkající se právě pozemků p. č. 235/1 a 236/11, byli však ve své snaze neúspěšní. V platném územním plánu obce Průhonic proto výše označené pozemky ve vlastnictví žalobců zůstaly zařazeny do kategorie plochy veřejných prostranství – místní komunikace.

Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně koresponduje účelovému zařazení pozemků žalobců dle územního plánu obce Průhonice. Nejvyšší správní soud k návrhu žalobců posoudil územní plán obce Průhonice a dospěl k závěru, že k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva žalobců jeho prostřednictvím nedochází. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud podanou žádost o vydání územního rozhodnutí posoudil dle hledisek uvedených ve shora citovaném ustanovení § 90 stavebního zákona a následně dospěl k závěru, že žádosti vyhoví. Záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby všem podmínkám dle citovaného ustanovení vyhovuje.

Z tvrzení obce vyplynulo, že v době, kdy žalobci nabyli dotčené pozemky v obci Průhonice do svého vlastnictví, byly již tyto pozemky v platném územním plánu označeny jako plocha veřejných prostranství – místní komunikace. Žalobci tato tvrzení nijak nerozporovali. Již při nabývání dotčených pozemků si proto museli být vědomi jistých omezení, pokud jde o užívání těchto pozemků.

Hledisko obecných požadavků na využívání území je rozebráno níže k další námitce žalobců. Pokud žalobci zpochybňují veřejný zájem na realizaci předmětné stavby a následkem toho i možnost jejich pozemky vyvlastnit, pak k tomu je třeba uvést, že vyvlastnění samo a splnění jeho podmínek není předmětem řízení o vydání územního rozhodnutí – umístění stavby. Otázka veřejného zájmu na realizaci předmětné stavby není předmětem posuzování záměru žadatele o vydání územního rozhodnutí, jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 90 stavebního zákona (tato otázka se řeší v procesu přijetí územního plánu a posléze v řízení o vyvlastnění). Námitka žalobců s ohledem na výše uvedené závěry není důvodná.

Další žalobní bod obsažený v podané žalobě vytýká napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplnění požadavku na zachování kvality prostředí a hodnoty území, v čemž žalobci spatřují rozpor s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006.

Dle ustanovení § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umisťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

Charakter předmětných pozemků zhodnotil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6 Ao 1/2010-51, a soud se s tímto zhodnocením plně ztotožňuje. *Pozemek p. č. 236/11 k. ú. Hole u Průhonic je tvaru podlouhlého obdélníku a jeho umístění z východní části plynule navazuje na pozemky využívané za stávajícího stavu pro komunikační*

*(dopravní) účely (ulice označená „Pomněnková“) v obci Průhonice a při pohledu shora je zřejmé, že předmětný pozemek je optickým prodloužením (ve spojení s dalšími pozemky propojením) mezi severovýchodní a jihozápadní částí nespojené ulice „Pomněnková“ (...) Nejvyšší správní soud konstatuje, že z umístění a tvaru pozemku je na první pohled zřejmé, že pozemek navazuje na stávající komunikaci, resp. na pozemky, které jsou využívány ke komunikačním (dopravním) účelům a že naopak spíše pozemek přerušuje zřetelnou komunikační linii, než že by nevhodně „přetínal“ celou zahradu navrhovatelky a), jak je uvedeno v replice k vyjádření odpůrce. K pozemku p. č. 235/1 k. ú. Hole u Průhonice: v namítané části se jedná o úzký dlouhý pruh pozemku vedoucí mezi stávající zástavbou (patrně zejména rodinnými domy) a spojující rovnoběžné ulice Pomněnková a V Jezírku. Pozemek přitom svým tvarem a umístěním vytváří prakticky přímé spojení obou ulic. Pruh pozemku se nachází při samém okraji pozemku navrhovatelů, i okolních zastavěných či nezastavěných pozemků (nepřetíná je tedy nevhodně). Rovněž zde lze konstatovat, že umístění i tvar popsané části pozemku nasvědčuje efektivnímu (až ideálnímu) využití pro stanovený účel.*

Předmětné území představuje v současnosti prostor, který je obklopen slepými částmi ulice Pomněnková. Tato ulice slouží vlastníkům okolních nemovitostí k dopravní obsluze těchto nemovitostí. Určitý dopravní ruch se proto v dané lokalitě nachází již dnes. Z vyjádření dotčených orgánů pak vyšlo najevo, že prašnost se na tomto území v důsledku realizace předmětné stavby naopak sníží. Umístění předmětné stavby bezesporu mění faktický charakter přesného výseku pozemku, na němž má komunikace vést, protože ten doposud sloužil jako zahrada u rodinného domu. Tato změna je však v souladu s celkovým plánovaným urbanistickým řešením dané lokality, které bylo promítnuto i do územního plánu. Umístění předmětné stavby je tak v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území.

Žalobci dále namítají, že v řízení nebylo doloženo, že stavba je v souladu s požadavky právních předpisů na ochranu před hlukem a že tedy byla stavba umístěna v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4, § 3 a ustanovením § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a v rozporu s ustanovením § 90 písm. e) stavebního zákona. Žalobci namítají, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou vůbec nezabýval.

S touto námitkou žalobců se žalovaný vypořádal na straně 22 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že dne 25. 1. 2012 obdržel potvrzení závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví, jímž byly doplněny podmínky ve výroku stanoviska č. j. 47403-2.5/10/Pha ze dne 20. 10. 2010 o podmínku č. 4. Tato podmínka pak byla zahrnuta do podmínek pro umístění stavby. Žalovaný se tedy s touto námitkou žalobce vypořádal.

Žalobci dále v této souvislosti žádali o přezkoumání zákonnosti závazných podkladů pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to závazného stanoviska k předmětné stavbě vydaného KHS dne 20. 10. 2010 (č. j. 47403-2.5/10/Pha) a stanoviska Ministerstva zdravotnictví obdrženého žalovaným dne 25. 1. 2012.

V závazném stanovisku ze dne 20. 10. 2010, č. j. 47403-2.5/10/Pha (č. 1. 45 správního spisu), KHS zhodnotila soulad předloženého návrhu s požadavky předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví a dospěla k závěru, že v části dokumentace k územnímu řízení týkající se výstavby splaškové kanalizace, dešťové kanalizace, venkovního osvětlení, konečných terénních úprav a místní účelové komunikace nejsou dotčeny zájmy veřejného zdraví, KHS

v tomto rozsahu není dotčeným orgánem a stanovisko nevydává. V části dokumentace týkající se výstavby vodovodu pak KHS vydala souhlasné závazné stanovisko podmíněné splněním tří podmínek na ochranu kvality pitné vody.

K žádosti žalovaného Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený orgán pro účely odvolacího řízení závazné stanovisko KHS přezkoumalo a shledalo jej co do důvodů správným, když akceptovalo závěr KHS, že propojení komunikace o délce 67 m nepřivede do území novou dopravní zátěž, protože komunikace bude využívána pouze rezidenty, jejich návštěvami a vozidly pro svoz odpadu, popř. hasiči. Komunikace v šířce 4 m bude jednosměrná a pro obyvatele okolních ulic nebude průjezd touto ulicí přínosný. S ohledem na vzdálenost domu žalobců 30 m od nové komunikace lze očekávat, že hygienický limit hluku i vibrací bude v chráněném venkovním prostoru stavby dodržen. Zahrada ani garáž pak chráněným venkovním prostorem ani chráněnou stavbou ve smyslu § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) nejsou. Protože však projektová dokumentace pro územní řízení akustickou situaci nehodnotí, ministerstvo do závazného stanoviska doplnilo čtvrtou podmínku, požadující v dalším stupni projektové dokumentace pro stavební řízení doložit, že hluk emitovaný provozem na novém úseku komunikace nepřekročí hygienické limity.

Dle ustanovení § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.

V odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně o umístění předmětné stavby ze dne 17. 8. 2011 žalobkyně navrhla, aby závazné stanovisko vydané KHS bylo přezkoumáno nadřízeným orgánem. Žalovaný pak postoupil odvolání na podkladě této námítky spolu s vyjádřením správního orgánu I. stupně nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, a to Ministerstvu zdravotnictví. To pak původní závazné stanovisko potvrdilo a doplnilo o podmínku č. 4, dle níž v dalším stupni projektové dokumentace ke stavebnímu řízení bude doloženo, že hluk v chráněném venkovním prostoru staveb a v chráněném venkovním prostoru emitovaný provozem na novém úseku komunikace v ulici Pomněnková nepřekročí hygienický limit hluku 55 dB pro denní dobu a 45 dB pro noční dobu.

Postup správních orgánů upravuje správní řád. Ten neobsahuje obecné zmocnění pro dotčené orgány, aby mohly svá závazná stanoviska či jiné podkladové správní úkony vázat na splnění podmínek. Výše citované ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví, jakožto zákona zvláštního ve vztahu ke správnímu řádu, však umožňuje orgánu ochrany veřejného zdraví vázat svůj souhlas na splnění podmínek. V daném případě vázalo Ministerstvo zdravotnictví souhlasné závazné stanovisko k umístění předmětné komunikace na celkem 4 podmínky. K tomuto postupu, stanovení podmínek pro navazující stavební řízení, měla KHS i Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený orgán ochrany veřejného zdraví výslovné zmocnění v zákoně o ochraně veřejného zdraví.

Správní orgány mohou státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Jsou při své činnosti obecně podřízeny zásadě zákonnosti, neboť při svém rozhodování mohou činit jen to, k čemu jsou zákony zmocněny a nemohou rámec své působnosti, v níž mohou realizovat svoji pravomoc, překročit. V daném případě vyhodnotily dotčené orgány, tedy KHS a Ministerstvo zdravotnictví, že předmětná stavba nepředstavuje riziko pro veřejné zdraví a ve svém závazném stanovisku určily podmínky pro její realizaci. Takto formulované podmínky se pak staly součástí územního rozhodnutí a představují závazné limity pro následující stavební řízení. Vydání souhlasného závazného stanoviska není dle zákona vázáno na předložení hlukové studie spolu se žádostí o vydání územního rozhodnutí, a byť by její vypracování mohlo být uloženo jako jedna z podmínek závazného stanoviska s cílem ověřit reálné poměry a doložit tak splnění zákonných limitů, k uložení takové podmínky lze s ohledem na požadavek proporcionality přistoupit pouze v situacích, kdy hrozba nadlimitního, resp. hraničního zatížení hlukem je pravděpodobná a kdy je potřebné zvážit možnost alternativního řešení. Do doby zahájení vlastního provozu (být předčasně či zkušební) není možné hluk emitovaný v důsledku umístění stavby vůbec změřit a taková studie by byla odkázána na přirozeně nepřesné predikce. S ohledem na její principiálně nižší vypovídací hodnotu soud nevidí důvod, aby její vypracování dotčené orgány vyžadovaly v případě takto (z hlediska širšího dopravního významu a předpokládaného dopravního zatížení) skutečně marginální stavby, kde žádné okolnosti ve správním spise nenasvědčují riziku překročení hygienických limitů hluku. Za takových podmínek se naopak požadavek na předchozí zpracování hlukové studie (na rozdíl od např. rychlostních silnic a dálnic či kapacitních silnic v hlukově zatížených oblastech) jeví nepřiměřeně zatěžujícím pro žadatele o umístění stavby. Soud v závazných stanoviskách dotčených orgánů a v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které na ně (a implicitně i na jejich odůvodnění) odkazuje, žádné pochybení nenalezl, a proto shledal i tuto námitku žalobců nedůvodnou.

Žalobci dále namítají, že výkresová dokumentace neobsahuje výkresy v dostatečně přehledném měřítku, dokumentující celkové urbanistické a architektonické začlenění stavby do území, základní pohledy důležitých objektů a pohledy dokumentující začlenění stavby do krajiny. Z dokumentace není patrné začlenění stavby do stávající zástavby a do krajiny.

Dle ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 žadatel připojí k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby přílohy uvedené v části B formuláře žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (příloha č. 3 k této vyhlášce) a dokumentaci podle přílohy č. 4 k této vyhlášce, která se zpracovává v rozsahu a podrobnostech s ohledem na podmínky v území a charakter stavby.

Dle přílohy č. 4 bod D písm. c) musí výkresová dokumentace obsahovat výkresy v dostatečně přehledném měřítku, dokumentující celkové urbanistické a architektonické začlenění stavby do území a základní funkční, objemové a dispoziční řešení, výšky jednotlivých objektů a jejich architektonický výraz; u liniových staveb mohou být tyto výkresy nahrazeny koordinační situací stavby v měřítku 1 : 500 až 1 : 2 000.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na č. 1. 100 jsou založeny vizualizace předmětné stavby začleněné do fotografie daného území jako doplnění původní žádosti o vydání územního rozhodnutí. Projektová dokumentace obsahuje výkres situace komunikací v měřítku 1 : 500, výkres celkové situace stavby v měřítku 1 : 500, výkres koordinační situace

stavby v měřítku 1 : 500 a výkres situace přístupových komunikací a zásahových cest v měřítku 1 : 500. Ze založených vizualizací je zřejmé začlenění předmětné stavby do okolní krajiny. S ohledem na to, že v daném případě se jedná o stavbu liniovou, postačují dle shora citovaného ustanovení výkresy koordinační situace stavby v měřítku 1 : 500 až 1 : 2 000. Tomuto požadavku projektová dokumentace zcela odpovídá. Námitka žalobce proto není důvodná.

Žalobci namítli, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu, neboť se na jeho vydání podílela osoba, o jejímž vyloučení nebylo rozhodnuto dle zákona. Obec Průhonice je žadatelem v daném správním řízení, má proto bezprostřední zájem na realizaci předmětné stavby.

V souvislosti s tím žalobci navrhli přezkoumání zákonnosti usnesení Obecního úřadu Průhonice ze dne 12. 3. 2010, č. j. 10/0733/TAJ, o nevyhloučení Ing. A. D., vedoucího stavebního úřadu Obecního úřadu Průhonice, z projednávání a rozhodování v řízení o umístění předmětné stavby a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2010, č. j. 095847/2010/KUSK, usnesení stavebního úřadu ze dne 18. 3. 2010, č. j. SÚ-58/2010, o nevyhloučení H. K., pracovnice stavebního úřadu, z projednávání a rozhodování v řízení o umístění dané stavby a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2010, č. j. 097582/2010/KUSK.

K tomu je třeba uvést, že výše zmíněná rozhodnutí nepředstavují závazný podklad přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., nýbrž se jedná pouze o rozhodnutí procesní povahy v rámci správního řízení. Otázkou vyloučení dotýčných úředních osob z projednávání a rozhodování věci se navíc soud zabývá v rámci vypořádávání posledního žalobního bodu.

V podaných námitkách podjatosti žalobci neoznačují konkrétní osoby, jmenují vždy pouze funkce dotýčných pracovníků. V některých případech vznáší námitku podjatosti ve vztahu ke všem pracovníkům stavebního úřadu. V žádném svém podání neuvedli konkrétní individualizované důvody, pro které by konkrétní osoby byly z rozhodování ve věci vyloučeny. Žalobci v podstatě presumují vztah podjatosti všech pracovníků obecního úřadu s ohledem na jejich zaměstnanecký poměr k žadateli o vydání územního rozhodnutí.

Žalobce v jednom ze svých podání zmínil, že úředníci správního orgánu I. stupně ještě před podáním samotné žádosti o vydání územního rozhodnutí tvrdili, že předmětná komunikace „se stejně postaví“. Žalobce vyslovil také podezření, že starostka obce Průhonice si pořídila ze správního spisu kopie námitek účastníků a nebyl o tom pořízen záznam. Z těchto a dalších poznatků žalobce dovozoval, že je ohrožena nestrannost rozhodování ve věci. Tato svá tvrzení však ničím nedoložil a ze správního spisu nevyplývají.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stavební úřad vede předmětné řízení pečlivě a důsledně. Přestože v daném případě nelze popřít totožnost rozhodujícího správního orgánu a žadatele o vydání územního rozhodnutí, v celém správním řízení jsou tyto role důsledně oddělovány a rozlišovány. Z obsahu správního spisu pak nevyplynuly žádné skutečnosti, které by zakládaly pochybnosti o nepodjatosti zaměstnanců obce Průhonice v dané věci. Soud proto vyhodnotil námitku žalobců jako nedůvodnou, neboť jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, samotný fakt shody žadatele o vydání územního rozhodnutí s územním samosprávným celkem, jehož úřad vystupuje v pozici správního orgánu rozhodujícího o této žádosti, ještě důvodem pro vyslovení podjatosti oprávněné úřední osoby není. Tato skutečnost pouze vyžaduje zvýšenou opatrnost

při posuzování otázky podjatosti, avšak pro závěr o podjatosti jsou nutné i konkrétní okolnosti, které nepodjatost v daném konkrétním případě zpochybňují (např. oficiální politická prohlášení jednoznačně podporující realizaci záměru, politický význam dané stavby či její zásadní kontroverznost z hlediska veřejného mínění apod.). Takové okolnosti dokládající (byť alespoň nepřímý) tlak na oprávněné úřední osoby ve směru vyhovění podané žádosti však žalobci nedoložili a ani jinak nejsou soudu patrné. Co do kontroverzí se naopak jeví, že jako pochybný je v této souvislosti vnímán bezprostředním okolím (přinejmenším z pohledu osob zúčastněných na řízení č. 2 – 5) spíše postup žalobců. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, projednávanou žalobu zamítl (ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neukládal a není zde ani důvodů zvláštního zřetele hodných, náhrada nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nenáleží ani osobám zúčastněným na řízení.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 14. ledna 2016

**JUDr. Věra Šimůnková, v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Vlasáková